

10. LUKU

EHDOTETTUJA PARANNUSKEINOJA

Kieltolaki ja naisten äänioikeus — Hopearahakanta ja suojelustulli — Kommunismi, ”heillä oli kaikki yhteistä” — Anarkia — Sosialismi eli kollektivismi — Nationalismi — Yleinen käsityösivistys — Yksinkertainen vero eli vapaa maa — Muutamia toiveita ja huolia — Ainoa toivo ”autuaallinen toivo” — Jumalan lasten oikea asema — Maailmassa, mutta ei maailmasta

”Eikö mitään voidetta ole Gileadissa, eikö siellä ole yhtään parantajaa?” ”Me paransimme Baabelia, mutta se ei parantunut. Jättäkää se ja menkäämme kukin omaan maahamme, sillä sen rangaistus koskee taivaaseen ja ulottuu pilviin asti.” — Jer. 8:22; 51:7-9

ERILAISIA parannuskeinoja ehdotetaan huokaavalle luomakunnalle sen nykyisessä surullisessa asemassa, ja kaikkien, jotka säälivät kärsivää yhteiskuntaruumista, täytyy olla myös myötätuntoisia eri lääkärien pyrkimyksille saada sitä käyttämään heidän määräystään. Parannuskeinojen löytämis- ja käyttämisyritykset ovat kiitettäviä ja ansaitsevat kaikkien lämminsydämisten ihmisten tunnustuksen. Terve arvostelukyky, joka on Jumalan sanan valaisema, sanoo meille kumminkin, ettei mikään ehdotetuista parannuskeinoista voi poistaa sairautta. Ei mikään vähempi kuin suuren Lääkärin läsnäolo horjumattomine keinoineen sekä niiden jatkuvine käyttämisineen voi parantaa langennutta ihmiskuntaa sen turmiosta ja itsekkyydestä. Kumminkin tahdomme lyhyesti tutkia näitä muitten lääkärien määräyksiä, jotta näkisimme, kuinka lähelle Jumalan viisautta muuttamat niistä ovat tulleet, niiden kaikkien kumminkin todellisuudessa ollessa paljon jäljessä — ei vastustaaksemme niitä, vaan jotta kaikki sitä selvemmin näkisivät sen ainoan suunnan, mistä apua voi odottaa.

Kieltolaki ja naisten äänioikeus

Nämä kaksi ehdotusta asetetaan tavallisesti yhteen, koska yleensä ollaan sitä mieltä, että kieltolaki ei voi koskaan saada enemmistön tukea, jos eivät naiset saa äänioikeutta — jos se on edes silloinkaan mahdollista. Ne, jotka ehdottavat tätä parannuskeinoa, viittaavat tilastollisiin tiedonantoihin osoittaakseen, että suuri osa kristikunnan kurjuudesta ja köyhyydestä johtuu väkijuomain viljelemisestä, ja he selittävät, että jos se poistettaisiin, niin rauha ja hyvinvointi olisi sääntönä eikä poikkeuksena.

Varmaankin on juoppous sivistyksen pahimpia hedelmiä, ja se leviää nopeasti myös puoleksi sivistyneissä ja villeissä kansoissa. Me riemuitsimme sydämestämme sen poistamisesta nyt ja ainaisesti, sillä sen poistaminen ehkäisisi paljon kurjuutta ja estäisi satojen miljoonien markkojen tuhlaamisen vuosittain. Mutta itsekkyyttä ja tuotannon ja kysynnän lakia vastaan, jotka pusertavat joukoista veren, on alkoholikielto voimaton.

Erittäinkin rikkaat ja sen jälkeen keskiluokka tuhlaavat miljoonia väkijuomiin. Kielto-laki ei sen tähden aikaansaisi varsinaista helpotusta köyhille, vaan päinvastoin. Tuhannet maanviljelijät, jotka nyt vievät tuotteensa polttimoihin ja panimoihin, eivät enää saisi korvausta niistä, vaan he olisivat pakotettuja viljelemään toisia tuotteita, ja siten painuisivat hinnat ylimalkaan vielä alemmas. Tuhansittain paloviinan polttajia, juoman panijoita,

lasityön tekijöitä, oluen ajajia, ravintolain isäntiä ja vartijoita, jotka nyt elävät väkijuoma-kaupasta, tulisi pakotetuksi etsimään muuta tointa, ja tämä lisäisi edelleen työvoiman tarjoamista ja painaisi palkat alas. Miljoonat ja taas miljoonat markat, jotka ovat kiinni väkijuomaliikkeissä, etsisivät tiensä toisille aloille ja lisäisivät kilpailua.

Kaikki tämä ei kumminkaan estäisi meitä toivomasta kieltolakia, mutta yksittäisiä kaupunkeja lukuun ottamatta ei olisi mahdollista saada enemmistöä suostumaan siihen. Sillä enemmistö on väkijuomien orjia tai sellaisia, jotka suorasti tai epäsuorasti ovat rahallisessa suhteessa kiintyneet tähän liikkeeseen. Yleistä kieltä ei saateta voimaan, ennen kuin Jumalan valtakunta on perustettu. Mutta vaikka se olisikin mahdollista, ei se kumminkaan poistaisi yhteiskunnallis-rahallista sairautta.

Hopearahakanta ja suojelustulli

Me myönnämme, että se, kun kristikunta poisti hopearahakannan, oli itsekkään valtiotaidon mestarinäyte lainan antajain puolelta, ollen tarkoitettu vähentämään täysiarvoisten rahojen varastoa ja siten lisäämään niiden arvoa ja pitämään voimassa korkeaa korkokantaa, kun taas lisääntynyt tuotanto painaa kaikkien tavarain ja työpalkkojen hinnat alas. Lain kannalta katsoen ovat kyllä monet pankkiirit ja rahan lainaajat rehellisiä ihmisiä, mutta tämä rehellisyyden mittapuu on liian lyhyt. Sillä niissä paikoissa, minne kokoontuu rahoja, osoittaa korkokanta kaikkialla laskevaa suuntaa. Kuinka paljon matalammat korot olisivatkaan silloin, jos hopealla olisi täysi arvo rahana, ja jos niin ollen olisi enemmän rahaa saatavana!

Tuotannon ja kysynnän lain alaisena on jokaiselle lainan ottajalle eduksi se, että on runsaasti hopea-, kulta- ja paperirahaa, kun taas jokaiselle lainan antajalle on eduksi poistaa paperirahat ja halventaa hopean arvoa, sillä kuta vähemmän on täysiarvoista rahaa, sitä enemmän sitä kysytään. Sen tähden se pysyy arvossaan, kun taas työ- ja kauppatavaroiden hinta laskee.

Ennustukset näyttävät osoittavan, ettei hopearahakantaa saateta enää voimaan sivistyneessä maailmassa. (Katso 8 lukua) Mutta jos niin kävisikin, niin olisi hyöty siitä lyhytaikainen. Se vaikeuttaisi Japanin, Kiinan, Intian ja Meksikon kilpailua kristikunnan kanssa ja saisi aikaan maanviljelijöille jonkinlaisen helpotuksen, mutta tuskin pitemmäksi aikaa kuin viideksi tai korkeintaan viideksitoista vuodeksi. Jumala ei näytä kumminkaan tahtovan viivyttää tuota ”pahaa päivää”; sen tähden jouduttaa ihmisten itsekkyyden onnettomuutta, niin kuin on kirjoitettu: ”Sen viisasten viisaus katoaan,” ja ”ei heidän hopeansa eikä kultansakaan voi heitä pelastaa Herran vihan päivänä.” — Sef. 1:18; Hes. 7:19; Jes. 14:4-7, 29:14

Suojelustulli voi, kun sitä käytetään ymmärryksellä, ehkäistä yksinoikeutta ja kehittää maan kaikkia luonnollisia apuneuvoja, tehdä työpalkkojen laskemisen hitaammaksi, mutta ei voi estää sitä. Kilpailu tasoittaa ennemmin tai myöhemmin hinnat koko maailmassa.

Niin ollen ei hopearahakanta eikä suojelustulli ole mikään parannuskeino; se lieventää ainoastaan hetkeksi.

Kommunismi

Kommunismi on ehdotus sellaiseksi yhteiskuntajärjestelmäksi, jossa kaikki omaisuus kuuluu yhteiskunnalle ja jossa sitä hoidetaan yhteiskunnan parhaaksi, jolloin saatava voitto käytetään yleiseksi parhaaksi, ja jokainen saa, mitä hän tarvitsee. Past. J. Cook määrittelee sen näin: ”Kommunismi merkitsee perintöoikeuden, perheen, kansallisuuden, uskonnon ja omaisuuden poistamista.”

Muutamia piirteitä kommunismista voitaisiin suositella (katso edempänä ”Sosialismia”), mutta kokonaisuudessaan se on mahdoton toteuttaa. Sen edellytyksenä ovat täydelliset ihmiset, jotka eivät ole itsekkäitä. Se tekisi kaikki laiskureiksi, niin että ihmis-kunta pian joutuisi raakalaisuuteen ja menisi perikatoaan kohti.

Siihen väitteeseen, että Raamattu opettaa kommunismia (Apt. 2:44-47), olemme vastanneet perin pohjin toisessa paikassa, missä osoitimme, että ihmisen epätäydellisyydestä ja luonnollisesta taipumuksesta itsekkyyteen johtuu, että meillä on aivan kylliksi tekemistä pitäessämme lihan halut ohjaksissa (Gal. 5:16,17) ja edistäessämme rakkauden henkeä, ilman että tätä tehtävää vaikeutetaan kommunististen kokeilujen kautta. (Katso Kol. 2:20; 3:3; Room. 6:2-8) Sitä paitsi voitaisiin kommunismi kokonaisuudessaan toteuttaa yhteiskunnassa, jossa olisi pelkästään Jumalan lapsia, mutta sellaista pyhien yhdyskuntaa ei voitaisi perustaa, koska Herra yksin ”tuntee omansa.” Mutta vaikka sellainen yhdyskunta olisikin mahdollinen, niin tavoittelisivat huonot henkilöt sen omaisuutta, ja jos ne voitaisiin sulkea pois, niin he sanoisivat kaikkea pahaa pyhiä vastaan. Lyhyesti sanoen, sellaisella yrityksellä ei olisi todellista menestystä.

Muutamat uskovaiset ovat monen tämän maailman lapsen kanssa vajonneet niin syvälle itsekkyyden tylsyyteen, ettei mikään muu kuin välttämättömyys voi saada heitä ahkeriksi. Toiset ovat niin itsekkään ylpeitä, että he tarvitsevat iskuja ja vastoinkäymisiä, jotka musertavat heidän sydämensä ja saavat heidät sääliväisiksi tai edes menettelemään oikeudenmukaisesti toisia kohtaan. Kommunismin kautta estetään molemmat nämä luokat saamasta välttämättömiä opetuksia. Individualismi vapauksineen toiselta puolen ja henkilökohtainen edesvastuu toiselta puolen osoittautuvat siten parhaiksi kasvatusvälineiksi järkeville olennoille, vaikkakin se usein katkeroittaa monen, toisinaan kaikkienkin, elämän.

Jos tuhatvuotinen valtakunta olisi perustettu maan päälle, niin ne jumalalliset hallitsijat, jotka ovat luvattut sitä varten, käyttäisivät erehtymätöntä viisauttaan ja täydellistä voimaansa, ei suinkaan hallitakseen enemmistön myönnötyksellä, vaan vanhurskaasti tuomiten, niin kuin rautavaltikalla, ja silloin voisi kommunismi menestyä. Silloin se olisi todenmukaisesti paras yhteiskuntamuoto, ja jos niin on, niin kuningasten Kuningas valitsee varmaan tämän tavan. Mutta siihen asti meidän täytyy odottaa; meiltä puuttuu viisautta ja voimaa perustaaksemme sellaisen jumalaisvaltaisen hallituksen, ja sen tähden me ainoastaan rukoilemme: ”Tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi maassakin niinkuin taivaassa.” Mutta kun kerran Kristuksen valtakunta on vienyt kaikki halukkaat takaisin Jumalan luo ja tehnyt tyhjäksi kaikki vastahakoiset, kun rakkaus tulee laiksi maan päällä niin kuin taivaassa, niin silloin, voimme ajatella, saavat ihmiset kylliksi nauttia maan lahjoja, niin kuin enkelit taivaan rikkauksia.

Yksityiset yritykset, joita Yhdysvalloissa on tehty kommunististen yhdyskuntien kanssa, eivät ole johtaneet pysyväiseen tulokseen; ne ovat ennemmin tai myöhemmin epäonnistuneet. Maailman johtavat miehet koettavat edistää omia etujaan, kun taas Jumalan valistamat kristityt koettavat täyttää Herran käskyä: ”Mene sinä ja julista Jumalan valtakuntaa.”

Raamattu ei opeta kommunismia muille kuin perheille. Jumala tosin salli kommunistisen järjestelyn ensimmäisessä seurakunnassa, mutta se lienee ollut tämän tavan epäviisauden valaisemiseksi; ja jottei kukaan ajattelisi, että apostolit viisauden ja toimintavoi-man puutteessa eivät perustaneet useampia sellaisia kommunistisia seurakuntia, niin ei Raamatussa ole yhtään Jeesuksen eikä apostolien lausuntoa, joka tukisi kommunistista ajatusta.

Muutamit ovat arvelleet, että kertomus Ananiaasta ja Safiirasta merkitsisi sitä, että uskovaisten ensimmäisessä seurakunnassa oli pakko uhrata kaikki omaisuutensa. Mutta Pietari selittää selvästi, että heidän syntinsä oli valheessa. Heidän rangaistuksensa ei johtunut siitä, etteivät he antaneet kaikkea omaisuuttaan, vaan heidän väärästä esityksestään, että annettu summa oli heidän kaikkensa. He koettivat saada itselleen osan muiden omaisuudesta, jotka olivat antaneet kaiken, antamatta itse kaikkeansa yhteiseen kassaan. Kristillinen kommunismi Jerusalemissa oli todellisuudessa erehdys. ”Syntyi nurinaa siitä, että heidän leskiänsä syrjäytettiin jokapäiväisessä avunannossa.” Vaikka seurakunta apostolien valvonnan alaisena oli vapaa rikkaruohosta, ja vaikka kaikilla sen jäsenillä oli Kristuksen mieli, niin oli heillä kumminkin tämä aarre haurassa saviastioissa, jotka eivät voineet viihtyä hyvin näissä olosuhteissa. Apostolit jättivätkin pian omaisuuksien hoitamisen toisille, omistaakseen aikansa kokonaan evankeliumin saarnaamiselle. Ja Paavali selittää, että hän oli ilmoittanut heille kaiken Jumalan neuvon, mutta hän ei missään puhu kommunismista. Niin ollen ei se kuulu Jumalan neuvoon tänä aikakautena. Paavali antoi päinvastoin määräyksiä, joita ei voida yhdistää kommunismin kanssa, nim. että jokainen huolehtisi omaisistaan, että kristityt viikon ensimmäisenä päivänä panisivat jotain säästöön Herran työtä varten, että palvelijat olisivat tottelevaisia isännilleen, ja niin erittäinkin silloin, jos nämä olisivat veljiä Kristuksessa, ja kuinka isäntien tulisi kohdella palvelijoitaan ja muistaa, että heillä itsellään oli Herra taivaassa, jolle heidän tuli tehdä tili. (1 Tim. 5:8; 6:1; 1 Kor. 16:2; Ef. 6:5-9) Eikä Jeesus itsekään perustanut kommunistista yhdyskuntaa eikä käskenytkään mitään sellaista. Päinvastoin hän opetti vertauksissaan, ettei kaikilla ole yhtä paljon, mutta että kaikkien tuli pitää itseään taloudenhoitajina ja henkilökohtaisesti hoitaa omaansa ja henkilökohtaisesti tehdä tili. (Matt. 25:14-28; Luuk. 19:12-24. Katso myös Jaak. 4:13,15) Ja kuollessaan hän uskoi äitinsä opetuslapsensa Johanneksen huostaan, ”ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa.” (Joh. 19:27) Tällä oli siis koti niin kuin Martalla, Marialla ja Lasaruksellakin. Jos Herra olisi perustanut kommunistisen yhdyskunnan, niin hän olisi varmaankin jättänyt äitinsä sen eikä Johanneksen huostaan.

Kommunistisen uskovaisten yhdyskunnan perustaminen olisi edelleenkin ristiriidassa evankeliumikauden tarkoitusten kanssa. Tämän aikakauden tarkoituksena on julistaa Kristusta todistukseksi maailmalle ja ottaa kansa hänen nimelleen. Sen tähden kehoitetaan jokaista uskovaista olemaan loistavana valona ihmisille — maailmalle ylimalkaan

eikä ainoastaan toisille uskovaisille. Sen tähden sallikin Herra, että kaikki kommunistisen seurakunnan jäsenet hajotettiin suuren vainon kautta yli koko Juudean ja Samarian, missä he sitten julistivat kaikkialla evankeliumia. (Apt. 8:1,4; 11:19) Ja vielä tänä päivänä on Jumalan kansan tehtävänä loistaa valona maailmassa, eikä sulkeutua luostareihin tai muodostaa kommunistisia yhteiskuntia. Luvattua paratiisia ei voi saada aikaan tällä tavalla. Toivomus sellaisten ”yhtymysliittojen” (engl. käänn.) muodostamisesta ei ole mitään muuta kuin osa vallitsevasta ajan hengestä, josta Raamattu varoittaa meitä. (Jes. 8:12) ”Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, että teidät katsottaisiin arvollisiksi pelastumaan tästä kaikesta ja seisomaan Ihmisen Pojan edessä.” – Luuk. 21:36, engl. käänn.

Anarkia parannuskeinona

Anarkistit vaativat laitonta vapautta. He näyttävät tulleen siihen vakaumukseen, että kaikki inhimillisen yhteisvaikutuksen tavat ovat epäonnistuneet, ja he tahtovat sen tähden hävittää kaiken yhteiskuntajärjestyksen ja yhteisvaikutuksen. He eivät ajattele mitään sijaan rakentamista, vaan jättävät kaiken tulevaisuudelle. Eräässä vappujuhlassa Lontoossa he jakoivat kuusitoistasivuinen lentolehtisen, jossa muun muassa oli luettavana:

”Usko siitä, että täytyy olla joku mahti, jonka edessä meidän täytyy kumartua, on kaiken kurjuutemme juuri. Nouskaa sen tähden elämän ja kuoleman taisteluun kaikkia valtion ja uskonnon mahteja vastaan. Isänmaallisuus ja uskonto ovat konnien pyhäkkönä ja turvapaikkana; uskonto on ihmiskunnan suurin kirous.

”Emme ole samaa mieltä niiden kanssa, jotka uskovat, että valtio voidaan muodostaa hyödylliseksi laitokseksi. Emme usko myöskään sosialistisia unelmia tuotannon ja kulutuksen keskittämistä; se olisi ainoastaan valtio uudessa muodossa, lisättyine vaikutusvaltoineen oikea itsevaltaisuuden ja orjuuden hirviö. ... Anarkistit tahtovat yhtäläistä vapautta kaikille. Laki ja säännöt ovat kahleita, ja pakollinen työ ei ole koskaan mieluista. Anarkistivaltiossa tekee jokainen sitä, mikä häntä parhaiten miellyttää, ja jokainen tyydyttää tarpeensa yhteisestä varastosta.”

Vähemminkin ajattelevan pitäisi huomata, että sellainen ehdotus on ainoastaan paljasta tyhmyyttä. Se ei ole mitään muuta kuin toivottomain ja epätoivoisten hammasten kiristystä, ja kumminkin on tämä se äärimmäisyys, jota kohden se tila, jonka itsekkyyden on luonut, ajaa joukkoja.

Sosialismi

Sosialismin tarkoituksena on saattaa kaikki teollisuus valtiolle ja saada aikaan maan ja työn tuotteiden tasaisempi jako säännön mukaan: jokaiselle tekojensa mukaan. Olisi erittäin hyvä, jos voitaisiin vähitellen tulla siihen ja jos oltaisiin tekemisissä ymmärtäväisten, itsekkyydestä vapaiden ihmisten kanssa.

Muuten onkin paljon tehty tähän suuntaan. Valtio on monissa maissa rautateiden jne. omistaja, mutta tulot kulutetaan sotilasmenoihin. Muut elinkeinolliset toimenpiteet valtion puolelta eivät sen tähden koituisi miksiäkään todelliseksi siunaukseksi. Siitä huolimatta kasvaneen sosialismi yhä enemmän. Yksinvaltiut, pääoma ja nimiseurakunta, jotka

pitävät sitä vihollisena, valmistautuvat itsepuolustukseen, ja taistelu aiheuttaa lopulta sen suuren hädän eli anarkian, josta Raamattu puhuu.

Mutta vaikka sosialismi pääsisikin voitolle, niin seuraisi siitä ainoastaan tilapäinen helpotus, niin kauan kuin itsekkyyks hallitsee. Älykkäämmät ja ne, jotka nyt vastustavat sitä, koettaisivat pian päästä johtoon käyttääkseen yhteiskuntaa omaksi hyödykseen. Muuten eivät pienien sosialistiyhteiskuntien käytännölliset yritykset ole johtaneet todelliseen tulokseen. Se siirtokunta, jonka australialaiset työläissiirtolaiset perustivat Paraguayihin, Etelä-Amerikkaan, oli vähällä mennä pirstaleiksi. Se asetettiin silloin hallituksen suojelukseseen, jolloin sen sosialistiset säännökset lakkautettiin. Monthieux'ssä, Ranskassa, aiheutti onni sen, että sosialistiset opit poistettiin. Työntekijät olivat saaneet haltuunsa kaivoksen, jonka omistajat eivät luulleet maksavan itseään. Melkein pä yli-inhimillisten ponnistusten ja säästäväisyyden kautta onnistui heidän saada varoja koneihin. He löysivät uusia suonia ja kutsuivat useampia työntekijöitä avukseen. Näiden piti saada hyvä palkka, parempi kuin muissa kaivoksissa, mutta omistajiksi he eivät saaneet tulla, ja kun uudet työntekijät aiheuttivat levottomuutta, antoivat "kapitalistiset" työntekijät tuoda poliisin ja ajaa heidät pois neuvottelustaan.

Nationalismi

Nationalismi on viimeisimmäksi esiintyneitä oppeja sosialismin yhteydessä. Se vaatii, että kansa johtaa kaikkea työtä, ja että jokainen pakotetaan tekemään työtä ja vastaamaan toimeentulostaan, sekä että kaikki työntekijät tekevät yhtä paljon ja saavat yhtä suuren palkan.

Kokonaisuudessaan on nationalismi aivan epäkäytännöllinen. Muutamia niistä nationalistisista siirtoloista, joiden perustamista uhraavat miehet ovat avustaneet, ovat täydellisesti epäonnistuneet, ja kaikissa on esiintynyt paljon sisäistä levottomuutta ja vaikeuksia. Jos Jumalan lapset, joilla on "yksi Herra ja yksi usko", voivat ainoastaan vaivoin säilyttää "hengen yhteyden rauhan siteen kautta," ja jos heitä tarvitsee kehottaa sietämään toisiaan rakkaudessa, niin kuinka voi silloin odottaa, että sekalainen seurakunta, joka ei väitäkään olevansa tuollaisen hengen johtama, voi voittaa maailman, lihan ja perkeleen itsekkään hengen?

Yleinen käsityösivistys

"The Forumissa" ehdotti kerran Henry Holt apuna työttömyyttä vastaan, että jokaisen työntekijän tulisi oppia tusina eri ammatteja. Se olisi kumminkin vähäinen apu; kaikki työttömät suutarit tai kutojat voisivat kilpailla työtä tekevien maalarien tai muurarien jne. kanssa. Tämä niin muodoin ainoastaan lisäisi kilpailua kaikkien käsitöiden alalla. Näin on luonnonlaki nykyisessä yhteiskuntajärjestyksessä. Ja ainoastaan jumalallinen voima voi muuttaa luontoa ja sen lakia tai saattaa voimaan uusia lakeja, jotka ovat välttämättömiä täydelliselle yhteiskunnalle, ja saattaa suvun sopuointuun näiden lakien kanssa. Kun opimme huomaamaan tämän, saattaa se meidät jumalaisuudella ja tyytyväisyydellä odottamaan ja rukoilemaan Jumalan valtakunnan tuloa.

Yksinkertainen vero eli vapaa maa

on Henry Georgen ehdottama parannuskeino. Hän lähtee siitä edellytyksestä, että varojen nykyisestä erilaisesta jakaantumisesta johtuva painostus ja vahinko on kokonaan hedelmä yksityisten maanomistusoikeudesta ja ehdottaa, että maa taas annetaan koko ihmissuvulle kokonaisuudessaan. Jokainen saisi silloin siitä osan viljelläkseen maksamalla veroa, joka vastaisi hänen osaansa. Rakentamaton tontti pidettäisiin silloin rakennettuna ja viljelemätön maa jo viljeltynä. Tämä vero käytettäisiin sitten kouluihin ja kulkuneuvoihin ja hoitokustannusten korvaamiseksi.

Sellainen verotus avaisi suuret maa-alueet, joita nyt pidetään keinottelutarkoituksissa, ja tämä vero olisi oikeudenmukainen, jos maan arvo määrättäisiin sen hedelmällisyyden ja niiden käytettävissä olevien kulkuneuvojen mukaan, mitkä tarvittaisiin tuotteiden kuljettamiseksi. Karja, taloustarpeet, ansio jne. olisivat verottomia. Käyttämätön maa löytäisi tällä tavoin monta, jotka olisivat valmiit viljelemään sitä ja jotka sen kautta saisivat toimeentulonsa.

Ehdotus on oikeudenmukainen ja hyvä, ja me näkisimme sen mielellämme toteutuvan, vaikkakaan meillä henkilökohtaisesti ei olisi siitä hyötyä. Sen täytäntöön paneminen toisi epäilemättä mukanaan tilapäisen lievennyksen. Kumminkaan ei tästä järjestelmästä tulisi sitä maailmanlaajuista keinoa, joka poistaisi kaiken pahan. Sillä itsekkyyys ymmärtäisi sellaisenkin järjestyksen aikana kuoria kerman ja jättää kuoritun maidon — ainoastaan kaikkein välttämättömimmän — toisille. Ainoastaan ”uusi sydän” eli oikea mieli voi auttaa ihmiskuntaa, eikä edes vapaamaajärjestelmä voi saada aikaan sellaista. Sitä paitsi lisääntynyt maanviljelys aikaansaisi sellaisen maantuotteiden yltäkylläisyyden ja painaisi niiden hinnat niin alas, ettei monenkaan kannattaisi viedä niitä torille. Silloin ne joukot, jotka ovat virtailleet kaupungeista, virtailisivat taas sinne kokoon voidakseen ansaita siellä sen, mikä on välttämätöntä elatukseen ja vaatteeseen, ja siten olisivat työmarkkinat taasen täynnä. Ei, mikään muu ei voi auttaa ihmiskuntaa kuin Jumalan valtakunnan perustaminen.

Toisia toiveita ja huolia

Esitettyämme edellisessä lyhyen silmäyksen niistä eri ehdotuksista, joista ei mikään voi viedä päämäärään, emme voi jättää mainitsematta sitä turhaa käsitystä, joka on muutamilla vakavilla, mutta epäkäytännöllisillä ihmisillä, nim. että jos kirkkokunnat näkisivät aseman, niin ne voisivat ehkäistä uhkaavan onnettomuuden saamalla aikaan vallankumouksen yhteiskunnassa ja rakentamalla sen uudelleen paremmalle perustukselle. Jos nämä saataisiin hereille, voisivat ne, sanovat nämä hyvää tarkoittavat ihmiset, valloittaa maailman Kristukselle ja perustaa maan päälle Jumalan valtakunnan, jossa lakina olisi rakkaus Jumalaan ja lähimmäisiin. Arvelevatpa muutamat, että tämä Kristuksen henki seurakunnissa muodostaa Kristuksen toisen tulemisen.

Miten petollisia toiveita! He viittaavat 300,000,000 kristittyyn ja sanovat: ”Mikä mahti!” Me vastaamme: ”Mikä heikkous!” Niin, jos nämä 300,000,000 olisivat pyhiä, jotka olisivat rakkauden täyttämiä, niin he voisivat suorittaa kumminkin jotakin. Mutta oi, nyt ovat ”lusteet” ja ”akanat” vallitsevina, ja ”vehnä”-luokka on harvalukuinen. Niin kuin

suuri paimen itse selitti (Luuk. 12:32), on hänellä ainoastaan ”pieni lauma,” joka Mestarin tavoin on ilman arvoa ja vaikutusta. — 1 Kor. 1:26; Jaak. 2:5

Ei, ei. Kristuksen pienessä laumassa oleva henki ei riitä antamaan sille valtakuntaa! Mutta seurakunnasta ei ole koskaan puuttunut sellaisia, joilla on ollut tämä henki, ja niin onkin Herran lupaus, että hän on omiensa kanssa aikakauden loppuun saakka, täyttynyt. Mutta hän lupasi myös, että niin kuin hän (henkilökohtaisesti) meni pois juutalaiskauden lopussa, niin hän tulisi myös (henkilökohtaisesti) takaisin nykyisen aikakauden lopussa. Hänen poissa ollessaan piti hänen uskollistensa joutua ”vainottaviksi”, hänen valtakuntansa kanssaperillisten piti kärsiä väkivaltaa, kunnes hän tulisi takaisin ja ottaisi heidät luokseen. Silloin hän lupasi palkita heidän uskollisuutensa kirkkaudella, kunnialla ja kuolemattomuudella ja antaa heidän päästä osallisiksi valtaistuimestaan ja sen vallasta siunata maailma vanhurskauden hallituksella ja totuuden tiedolla ja hävittää kaikki tahalliset jumalattomat vanhurskusten keskeltä. Tätä odottaa huokaava luomakunta ja myös me, joilla on hengen esikoislahja. (Room. 8:23) Raamattu osoittaa meille, että nämä siunaukset ovat nyt tulossa, ja että ne tulevat sen jälkeen kun maailma on puhdistettu kauhean hädän ajan kautta, jota pakoont pyhät, pieni lauma, pääsevät sen kautta, että heidät muutetaan ja kirkastetaan valtakunnassa.

Mutta jottei kukaan voisi sanoa, että seurakunta olisi voinut valloittaa maailman, jos sillä olisi ollut rikkautta ja sivistystä, niin Jumala on antanut nimiseurakunnalle molemmat nämä edut; mutta ne näyttävät vaikuttaneen päinvastaiseen suuntaan ja edistäneet kristikunnan ylpeyttä ja lankeemusta. ”Kuitenkin, kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päällä?”

Ainoa toivo — ”autuaallinen toivo”

”Odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestystä.” ”Se toivo meille on ikäänkuin sielun ankkuri, varma ja luja, joka ulottuu esiripun sisäpuolelle asti.” ”Vyöttäkää sentähden mielenne kupeet ja olkaa raittiit; ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä.” — Tiit. 2:13; Hebr. 6:19; 1 Piet. 1:13

Tutkiessamme edellä vaikeaa tuotannon ja kysynnän kysymystä, joka jakaa yhteiskunnan kahteen luokkaan, rikkaihin ja köyhiin, olemme mahdollisuuden mukaan olleet lausumatta ankaraa arvostelua kummastakaan puolesta, uskoessamme, että nykyiset olosuhteet ovat vallitsevan itsekkyyden seurauksia. Tätä itsekkyyttä halveksivat muutama harvat (pääasiassa köyhät), jotka ovat löytäneet Kristuksen ja ovat hänen johdossaan ja jotka ilolla jättäisivät kaiken itsekkyyden, mutta eivät voi. Niin kauan kuin ihmiset ovat sellaisia kuin he nyt ovat, ei sen tähden mikään heidän itsensä hyväksymä laki, joka voimakkaasti estäisi itsestä taipumusta, koituisi miksikään siunaukseksi. Sellaisten rajoitusten ollessa voimassa tulisivat ihmiset välinpitämättömiksi ja saamattomiksi, ja raakalaisuus tulisi pian sivistyksen sijaan.

Maailman ainoa toivo on Kristuksen tuhatvuotinen valtakunta. Tämän parannuskeinon on Jumala kauan sitten luvannut määräämäänään aikana, joka, Jumalalle olkoon kiitos, nyt on oven edessä. Vielä kerran koituu ihmisten hätä Jumalalle sopivaksi tilaisu-

deksi. Kun ei inhimillistä apua ole saatavissa, silloin täytyy kansojen vapahduksen odotus. Jumalan tapana näyttää olevan antaa kokemuksen tulla ihmisten opettajaksi. ”Koston päivä” ei ole niin muodoin ainoastaan vanhurskas kosto, vaan se nöyryyttää myös ihmisten sydämet ja valmistaa heidät Jumalan siunauksille.

Mutta joku, joka ei ymmärrä Jumalan suunnitelmaa, kysyne: Kuinka Jumalan valtakunta voidaan perustaa, jos kaikki inhimilliset keinot epäonnistuvat? Jos suunnitelma on kerrottu Jumalan sanassa, niin mikseivät ihmiset sitten heti toteuta sitä ja siten välttää hätää?

Me vastaamme: Jumalan valtakuntaa ei perusteta kansan äänestyksellä tai hallituksen käskystä. Oikeana aikana ottaa hän, ”jolla oikeus on,” joka osti sen omalla kalliilla verellään, valtakunnan haltuunsa. Siellä käytetään valtaa: ”Hän on kaitseva heitä (kansoja) rautaisella sauvalla, niinkuin saviastiat he särjetään.” (Ilm. 2:27) Mutta valtakuntaa ei ainoastaan perusteta tällä vastustamattomalla voimalla, vaan sama sääntö on voimassa myös koko tuhatvuotiskauden aikana, sillä koko hallituksen erityisenä tarkoituksena on kukistaa vanhurskauden viholliset. ”Hänen on hallittava siihen asti, kunnes on pannut kaikki vihollisensa jalkojensa alle.” ”Jokainen, joka ei kuule (tottele) sitä profeettaa (kirkastettua Kristusta – vastakuvallista Moosesta), hävitetään kansasta” – toisessa kuolemassa.

Saatana sidotaan. Hänen pettämis- ja eksyttämismähtänsä estetään, niin ettei paha enää näytä hyvältä ja hyvä pahalta, totuus valheelta ja valhe totuudelta. — Ilm. 20:2

Mutta maan päällä ei vallitse silloin ainoastaan valta, vaan myös armo ja rauha. Kun Herran tuomiot kohtaavat maata, oppivat maanpiirin asukkaat vanhurskautta. (Jes. 26:9) Synnin sokaisemien silmät avataan. Maailma näkee vanhurskauden ja vääryyden kokonaan toisessa valossa kuin nyt – seitsemän kertaa kirkkaammassa valossa. (Jes. 30:26; 29:18-20) Nykyiset ulkonaiset kiusaukset katoavat suureksi osaksi; pahaa ei sallita, vaan varma rangaistus kohtaa rikkojaa, rangaistus, joka on ehdottomasti oikea ja erehtymätön ja jonka sen ajan kirkastetut ja siihen kykenevät tuomarit määräävät, jotka myös säälivät heikkoja. (1 Kor. 6:2; Ps. 96:13; Apt. 17:31) Rikosten yrittämisenkin täytyy nopeasti lakata sellaisten olosuhteiden vallitessa. Jokainen polvi on taipuva (hallitsevan vallan edessä), ja jokainen kieli on tunnustava (järjestyksen oikeudenmukaisuuden). Siten alkaa uusi asiainjärjestys miellyttää ihmisten sydämiä, ja kun alussa toteltiin pakosta, niin totellaan myöhemmin rakkauden ja vanhurskauden arvossa pitämisen perustuksella. Lopulta hävitetään kaikki muut – kaikki, jotka tottelevat ainoastaan pakosta – toisessa kuolemassa. — Fil. 2:10,11; Apt. 3:23; Ilm. 20:7-9

Rakkauden hallitus ja laki on täten pakolla voimassa – huolimatta enemmistön toivomuksista. Se kääntää tuhanneksi vuodeksi ihmisten ajatukset pois tasavaltaihanteista ja asettaa heidät yksinvaltaisen hallituksen alaisiksi. Paheellisen tai kelvottoman hallitsijan käsissä olisi sellainen yksinvaltiutus kauhea, mutta Jumala on luvannut, että sen aikakauden itsevaltiaana on Rauhan ruhtinas, Herramme Jeesus, jonka sydämellä suvun menestys oli niin raskaana, että hän antoi elämänsä sen lunnaiksi taatakseen itselleen oikeuden saada nostaa halukkaat synnin turmeluksesta sekä saadakseen ennalleenasettaa heidät täydellisyyteen ja Jumalan suosioon.

Pian käy tuhatvuotiskautena kaikille selväksi, että Jumalan suunnitelma on kaikkein paras synnin sairaalle, itsekkäälle maailmalle. Niin, jo nyt huomaavat monet, että maailma tarvitsee voimakasta ja oikeudenmukaista hallitusta, ja että ehdoton vapaus voidaan antaa ainoastaan niille, jotka ovat todella kääntyneet — jotka ovat saaneet uuden tahdon, uuden mielen, Kristuksen hengen.

Jumalan lasten oikea asema

Joku kysynee: Mitä on meidän, jotka näemme nämä asiat oikeassa valossa, nyt tehtävä? Jos meillä on viljelemätöntä maata, niin onko meidän silloin annettava se pois tai hylättävä se? Ei, siitä ei olisi mitään hyötyä, jollet ehkä antaisi sitä köyhälle naapurille, joka todellakin tarvitsisi sitä. Mutta jos hän epäonnistuisi, niin työntäisi hän epäilemättä syyn onnettomuudestaan sinun niskoillesi.

Jos olemme maanviljelijöitä, liikemiehiä tai tehtailijoita, niin olisiko meidän koettava harjoittaa liikettä sen periaatteen mukaan, joka on vallalla tuhatvuotiskautena? Ei, siitä olisi seurauksena ainoastaan rahallinen romahdus, joka vahingoittaisi velkamiehiämme ja niitä, jotka ovat riippuvaisia meistä.

Maailmassa, mutta ei maailmasta

Olemme sitä mieltä, että kaikki, minkä nyt voi tehdä, on se, että annamme lempeytemme (itsemme hillitsemisen) tulla kaikkien ihmisten tietoon, ettemme sorra ketään, että maksamme hyvät palkat tai annamme osuuden voittoon. Jos tämä ei ole mahdollista, niin on parempi, ettei ota ketään palvelukseensa. Vältä kaiken näköistä epärehellisyyttä, harrasta sitä, mikä on hyvää jokaisen ihmisen edessä. Ole jumalisuuden ja tyytyväisyyden esimerkki ja poista aina, niin hyvin sanojen kuin esimerkinkin kautta, ei ainoastaan väkivalta, vaan myös tyytymättömyys. Koeta johtaa väsyneitä ja raskautettuja Kristuksen ja hänen armonsa sanan tykö — uskon ja täydellisen vihkiytymisen kautta. Ja jos sinä Jumalan armosta olisit asetettu suuremman tai pienemmän rikkauden haltijaksi, niin älä tee sitä jumalaksesi, äläkä myöskään koeta koota mahdollisimman paljon perillisillesi, vaan käytä se liittosi mukaisesti Jumalan palveluksessa, hänen johtonsa alaisena muistaen, ettei se ole sinun, niin että saisit pitää ja käyttää sitä itseäsi varten, vaan että se on Jumalan ja on uskottu sinun huostaasi, jotta iloisella uhraavaisuudella käyttäisit sen taivaallisen Kuninkaamme kunniaksi.

* * *

Olemme nähneet edellisestä, että joukkojen täytyy joutua joko orjalliseen riippuvaisuuteen rikkaudesta ja älykkyydestä tai sitten täytyy anarkian tehdä loppu nykyisestä yhteiskuntajärjestelmästä. Ja me olemme nähneet Raamatun esityksestä, että juuri jälkimmäinen tapahtuu, ja että siitä on seurauksena kauhea kosto kaikille ihmisille, joka opettaa heidät huomaamaan itsekkyyden tyhmyyden sekä auttaa heitä tulevaisuudessa pitämään arvossa Jumalan rakkauden lain viisautta. Me tutkimme sen tähden seuraavassa luvussa, mitä Raamatulla on kerrottavana meille ”Babylonin” — ”kristikunnan” — lankeemuksesta suuressa hädässä, jolla tämä aikakausi loppuu.

Kun olemme tarkastaneet, kuinka kristikunta ei ole omaksunut Kristuksen opin henkeä, ja kuinka se tieto ja vapaus, joka on saavutettu hänen oppiensa kautta, on sekoitettu itsekkyyden hengellä, ja kun näemme nykyisissä enteissä, kuinka tuo kauhea onnettomuus lähenee, niin silloin voimme myös käsittää sen sallimisen oikeuden ja nähdä siinä Jumalan koston lain. Ja kuinka paljon valittanemmekin niitä kauhuja, jotka kosto tuo mukanaan, niin iloitsemme kumminkin sydämestämme ajatellessamme koston välttämättömyyttä ja oikeutta sekä sen ihanaa lopputulosta: ”Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas.” – Ilm. 15:3